

yra akys
pašiaušto
dangaus žiūrėjimas

aš skinantis nuvytusius
petunijų žiedus saulėtą 2013-ųjų liepą
taip pat kaip ir prieš metus – pavieniai
lėti debesėliai – mėlynas įkaitęs dangus
ir prieš dvejus metus – ir kažkur dar giliau
negu šis pasaulis negu laikas – aš
skinantis pažinimo vaisių
atpažįstantis tai kas šviečia
pro laikinas pasaulių formas pro laiką
kai pasikinkę arklį vežėme molį ir krosnių
meistras sergantis diabetu – karštą liepos
vidudienį prieš dvidešimt metų
užsilipęs ant stogo mūrija kamina
ir staiga ima trūkčiot ir rėkia – greičiau
įpilkit vandens į stiklinę
įdėkite cukraus – maišykit ir kelkite
man į viršų – ir gavęs
visas drebėdamas geria – bijodamas
dėl cukraus trūkumo kraujyje kristi į komą –

jis jau seniai yra miręs – štai žiedas nuvytęs
ant mano delno dar virpa nuo vėjo – ir žmonės
iš nuotraukų – iš mano gelmės
stovintys prie buvusių savo namų
prie buvusių kūnų – akys
kurios vis dar žvelgia ir nieko

8

x

c
e
l
i
n
i
u
n
i
t
e
t
e

daugiau – visiškai nieko ši saulėtą
liepos vidudienį – begalybė
einanti kiaurai pro mus
pro žiedus – eilėraščius
neužlopytos kūnų properšos pro kurias
prasišviečia amžinas cukraus
trūkumas – amžinas molis – amžinos
akys žvelgiančios – pasiilgusios – grojantis
vėjas ant kamino – ant pasaulio stogo

kas man įpils gyvybės vandens kas įdės
gyvybės cukraus? kur mano dienos išeina?
iš lėto supasi vėjyje violetinis
petunijos žiedas – žiūrėk į viską ilgai
kol laikas išnyks ir atstumai – nuo petunijų
iki saulės – nuo vakar – nuo užvakar
nuo mirusiųjų

esi nedidelis pasislinkimas
amžinybės žieduos – esi dvelksmas
anapus liepos vidudienio
anapus minčių kurias pagalvos
skaitantys amžinybės – liepos
mėnesio
užrašus –

maždaug iš 1980-ųjų pamiškės
nutįsę saulės spinduliai – sausra – rugpjūtis
ir mėlynžiedžiai xeranthemum annuum
gal netikri – tiesiog kažkas iš šlamančių sausukų
giminės – ir iš žmonių – nes aš su močiute
kaip tik renku tuos sausukus – džiovindavom
juos vėlinėms – ir gali būti
kad su mumis dar paukščiai kažki kas
baisaus anapus žiedo tvenkiasi – ir temstančių
pušų kamienų – paskutinės bitės dūzgia
išskrisdamos į nebūtį ir nepagydomai
iš lėto serganti močiutė – kuri štai
šypsosi ir grožis paskutiniais saulės spinduliais –

o ką ten gydytoja vakar sakė apie
kažkokią splenomegalia ir granulocytį ar
tai irgi lotyniški gėlių vardai?
lotyniški – vaikelį – tiktai šitos gėlės žydi
kraujyje – baltai baltai – tarsi koks sniegas
šiaurė – iš kur žinai močiute gal tu irgi gydytoja
ne vaikelį – tiesą sakant – kadais norėjau būti
bet dar buvau labai jauna – –
į miestą nuvažiavus susipainiojau ir stodama
į aukštąją mokyklą pataikiau ne į tą egzaminą –
paskui pati labai stebėjau sužinojus kad įstojau
į geografiją – bet mokslus pabaigiau – ir užauginus
tavo mamą stengiausi keliauti daug – gyvenimas
toks ankštas – nežinai kada jo pabaiga –

o vėlinės ar greit?

pareisim ir padžiausime gėles pavalgysim
galėsiu dar pasekt tau pasaką apie koperniką
ir skorbutą ir magelaną – kaip atsirado saulės
sistema kaip dievas kūrė dangų tardamas
tešviečia žvaigždės argonautams – te ieško
žmonės kelio – kaip tavo promočiutė verkė
mirus mano sesei uršuliutei kaip gimė man
tavo mama kaip greitai vėlinės ir šimtas
metų kaip viena diena kaip greitai tu užaugsi
ir xeranthemum annum žydės – vienmetės
žemės ašaros vienmetės melsvo dangaus akys
miegot ramiai – ir vėlinės ateis – ir kai nubusi

atnešk gėlių ant mano kapo – gal susitiksime anapus
jeigu kaip magelanas nebijosi plaukt į jūras ar
kaip nansenas vienas slidėmis keliausi
per grenlandiją – – – –

– – – – – nei laiko nei pasaulio šio nėra
dabar 2013-ųjų liepą man vaidenasi gyvenimas
iš mano – – paties gyvenimo – šešėliai – saulė
ir bitės dūzgiančios kasmet į nebūtį ataugančiuose
žieduose – –

ten – pievoj drumzlinoj su ūkiančiom kamanēm
nēra manēs – ir sidabrinių eglīų proskyno
ir debesys
kai plaukdavo tokie pajuodę saulēs krisdavo
spygliai į žemę – – – – kada tai buvo?
vos prieš trisdešimt o gal prieš šimtą metų
gal prieš akimirksnį kai žvaigždės užgimė
toliausioje visatoje – – kai žaisdavau miškelyje
prie namo – vasarą – paliktas augti pas močiutę
iš kur vaikeli čia atvažiavai – vis mėgo
pasitikslinti viena kaimynė – – –
ir pats savęs to šiandien klausiu – žiūrėdamas
kaip vėjas liepas taršo leidžias saulė
skaitydamas gedos eilėraščius – daugiau
sofoklio nevaidsiu neveblensiu
eilėraščiais – eilėraščiai veblens manim
nes viskas greit praeina visos eglės temsta
sigitai – – ar čia radai daugiau ar praradai?
tada kai žaisdavau ir vasara tereiškė laiką
kai galiu žaist ramiai – ilgai – iki sutems
ar aš buvau kvailesnis nei dabar?
ar buvo žvaigždės iki man užgimstant?
žiūrintis į dangų vaikas – poetas –
vyras – ir pasaulio formose
neišsitenkančios gyvybės mirtini spygliai
iš tamsraudonės saulės – violetinių hortenzijų
kurias mes gėrėme gyvendami – prisimeni
kaip 1997-aisiais vokietijoje į šiaurės
jūrą leidosi spygliuota saulė – kokie spygliai

kokia nelaisvė kūnuos kalinamų sielų
rėkei jai besileidžiančiai – nirk skradžiai
jūron – kiaurai – vis rėkei – o man dar reiks gyvent

reikės ir mirt – kasmet aiškiau tą pajuntu
žiūrėdamas kaip skleidžiasi raudonos
baltos violetinės ir pilnos kraujo gėlės kaip
pro šio pasaulio formas einančios gyvybės palytėti
iš rausvo molio skleidžiasi žiedai ir trupa molin vėl
kaip nesulaikoma gyvybė kiaurai pro visus pračina
ir mano žodžiai dauginantys pažinimo geismą
ir dantys taukšintys į tuštumą į orą
kiekvienąkart kai stengiuos į nueinančią
gyvybę isikibt dantim – pasiutimu – spėlionėm –
kai šiandien vaikštau palei buivydiškių dvaro prūdą
kurėjome abudu kur man rodei
maždaug prieš metų keturiolika kaip
išdidi aikštinga gulbė plauko vėlų rudenį
pamiršusi išskrist – jai čia kažkas per daug
brangu – juokeis – todėl ji mirs
todėl ir žmonės – prieš mirtį isikibę
laikosi dantim to kas brangiausia – žodžiai
iš dantės pragaro iš moters
besiprausiančios vonioj – už amžinybės
už užuolaidos – iš tų eilėraščių kuriuos
mėgins nusavinti iš mūsų prisitaikyt
pasilikusieji šiapus –
po mūs mirties – – žinai kvatoju garsiai
šią tvankią 2013-ųjų liepos popietę
rašydamas eilėraščių kalbėdamasis
su tavim – – kuris neatsilieps – –

kuris su buivydiškių gūlbėmis aikštingomis
išėjo – rašau kvatodamas – rašau tarytum
pats jau būčiau po mirties – koks vėjas kokios
sproginėjančios hortenzijos yra mūs dienos
kaip jos iš niekur atsiranda
tampa manimi – kaip tolsta
dūžta visos erdvės ir naktis
užkloja žaidžiantį prie miško vaiką
kada tai buvo? prieš akimirksnį?
prieš gimstant? kur mes einam?
ką pasiimsiu leisdamasis
skradžiai – per visą šiaurės jūrą
per gyvenimą? ir kas čia likęs
man išėjus mano – – –

gyvenimu ir žodžiais žais

kažkur už eglių už lietaus
 plieniniai saulės blyksniai draskantys
 man atmintį – einu iš lėto – vakarėjančia
 smėlinga pamiške – iš ankstyvos vaikystės
 šešėlių proskynoj – kankorėžiai ir vakarinės
 saulės spindulių nutviekstas kelias
 kurio smėlynuose klimpstu
 bijodamas kad nesuspėsiu
 grįžt namo iki sutemstant ir apsamanoję
 medžiai girgždančiom šakom lyg rankom
 sugriebę nusineš mane į svetimą
 pasaulį – be žmonių be laiko be pažįstamų
 daiktų – bijau ir bėgu – vis labiau klimpstu
 ir visas mano kelias – užtrukęs keletą
 dešimtmečių – iki dabar – argi nebuvo
 nuolatinės pastangos ištrūkt iš svetimo
 pasaulio – laiko pelkės – akimirksnis
 prieš pat sutemstant vaiko baimė

nerandančio namų – aš čia nepripratau
 o ir kodėl turėčiau pratintis – greičiau jau
 atvirksčiai – išsivaduot iš visko ką matau
 iš dūstančių akimirų – dešimtmečių
 iš paskutinio kelio per pasaulį remtis
 į anapus – kas tai yra? – ir kur?
 kodėl tamsu? – tik žodžių žibalinės lemos
 ir žibalas iš mano kraujo – nuojautu
 iš man duotos gyvybės kuria svaiddaus
 išstardamas žodžius – ar kam nuo jų

šviesiau? – o ar turėtų būt? – mačiuli jonai
geda donelaiti – ar padeda jums šiandien
žodžiai ištarti kadais? kokias tiesas
ištartumėt dabar? – nes mes dar vis
atrandame iš naujo ką jūs sakėt –
bet kas yra dabar? – jums – man
ir amžinybė kuri gena – mane
pro temstančias pasaulio pamiškes
saulelė vis negailestingai ritasi atgal
gyvenimo šaltos žiemos triūsus draskydama
ir kelias temsta – kasdien iš naujo
nepriprast prie šio pasaulio – ir gyvent

kažkur už eglų už lietaus atrodo kad matau
namus – pro tamsą – pro pasaulį – visą
šešėliuotą kelią – kol ta pati per šimtmečius
nukopdama saulelė drasko
sąmonę – plieniniais blyksniais
ištraukdama iš atminties vaizdus –
iš buvusio ir būsimo gyvenimo

iš ten – kur aš dabar esu
iš ten – kur jūs